

סיקורת

הזיכרון קצר כאשר האינטרס דוחק. המפלגה הדמוקרטית, שאיגודה מאראתון טלוויזיוני שלט לעידוד תרומות לקרן הבחירות שלה, פתחה את המאראתון בשיר בשם "זהו ארצי", שיר ידוע מאד שכתב וודי גאטרי, אביו של ארלו מ. ה. מסעדה של אל"ס ואחת הדמויות החביבות ביותר על הנוער האמריקאי היום. מה שהדמוקרטים שכחו היא העובדה שגאטרי, אשר נפטר לפני כמה שנים בלבד, ודאי לא יכול היה להתקבל למפלגה אליו דעה בכך, מאחר ונחשב לסוציאליסט מסוכן, שלא לדבר על כך כי הוא ודאי גם לא היה רוצה להצטרף לשום מפלגה משום שכתב באחד משיריו: "שתי המפלגות הגדולות שוות אותו הדבר". את השיר הזה, לא השמיעו הדמוקרטים במסע הבחירות.

בידור

בעקבות הזמן האבוד

"קונגרס הצחוק הציוני הראשון" — התיאטרון העממי. במאי: שמואל בונים — דברי קשר: שי אופיר וחיים חפר — הנחלה מו"סיקלית: יצחק גרציאני.

נוסטלגיה היא נושא שהולך טוב בארץ. מאז היה היו זמנים הלכה הדבר פעמים אין ספור, ומשום כך חזר הרעיון הביסטי של שיחזור ימי המדינה-שברדך, בשלבים שונים, בהופעות של מערכונים זמרי, מדי שנה בשנה. הפעם קוראים לזה קונגרס הצחוק הציוני הראשון. אבל בעצם אין שום הבדל בסיסי בינו לבין כל קודמיו במערכת הנוסטלגיה. ולמען האמת, שם המופע עשוי אפילו להטעות משום שכונתו הראשית אינה להצחיק, כפי שאפשר היה להכין מן הכותרת, אלא להעלות זכרונות, הפורטים על נימי לבי בות שהכירו מקרוב את תל-אביב, בימים שהסתיימה בשדרות קרוינקיימת, והקרקע בכיכר דיונוגוף נמכרה עדיין בסכומים בני ספרה אחת.

מי שהולך לקונגרס כדי להיזכר בימי

ברקן ויניג ב"קונגרס הצחוק" שודדים עם קונפייטר

נעורים, כשגנבים התחשבו עדיין במצבו המשפחתי של הקרבן המיועד ושדוך בעזרת קונפייטר ולא מכוונת יריה, כל אלה יזכו לרגעים נעימים, לקולה של שושנה דמארי, ולכמה הופעות קצרות של עמריד החוץ במטאטא כמו טימן, יהלומי וגולנד. גדי יגיל ויהודה ברקן, שני הבדרנים האפנתיים ביותר היום, ודאי יעוררו צחוקים רבים, וקולה של מיירי אלוני אינו נוסל במאומה מקולו-תייהם של כל הזמרים הישראליים שקמו

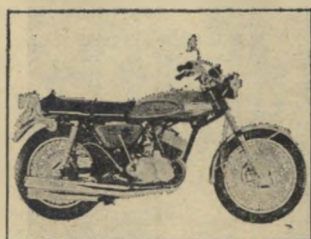
עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מזומונים לשהיה למערכת מלים וביטויים משדהם. הפעם מורכב המדור כוזה מהצעות קוראים.

כוז

מוטצייק

זימכרה אותו

Throne of Saturn — Allen Drury, Avon, 1972.

התיאוריה הבסיסית של ג'וזף מקארתי ושל יורשו העשוי, ג'ורג' ואלאס, אי-מרת שכל מי שמטיל ספק בעובדה שאר-צותיהברית היא ארץ זבת חלב ודבש, הוא בוודאי קומוניסט. כל מי שהוא קר מוניסט חייב, בהכרח, להיות בן בריתו של השטן והדרך היחידה לספל ביצורים שפלים שכאלה, היא להשמידם מעל פני האדמה אחת ולתמיד.

הצרה היא שישנם תמיד ליברלים רכי רוכיים, שאינם עדיין אדומים, אבל הם בוודאי ורודים, שלא לדבר על כך שהם גם הומוסקסואליים, שחצנים, אידיוטים ומופרכים, ואלה דווקא השולטים באמ-צעיה התקשורת, המבלבלים את דעת הקהל, והמפריעים לספל בסכנה האדומה כפי שצריך. אפילו נשיא ארצות-הברית אינו שווה יותר מקליפת השום, אם הוא מהרהר, בלא הפסק במה שהרוסים יכיר לים לחשוב ולעשות, במקום להלום בהם מהלומה אחת הגונה-ודי.

אם כל זה נראה אויילי, לקורא, אז יש להניח שספרו האחרון של אלן (הסרי) נט 'מתיץ ויאשר' (דרורי יוציא אותו מן הכלים, המעשייה הדמונית המתרחשת בעתיד הקרוב, כאשר האמריקאים מחר ליטים לשלוח, לראשונה, חללית למא-דים, מבוססת כולה על תיאוריות מסוג זה, הספר מביא תיאור תעודי כביכול

בן-יונה

כינוי גנאי, הרומז לכינוי "בן-זונה" ונשמע מעודן יותר. "בן-יונה! נותנים לו ביט, לוקח את כל המצופה".

פקופלי

מצב איום ונורא, "דפק" מושלם. (אברהם באואר, בני-ברק). "ואז היא אומרת לי: אני לוקחת כדורים! מה פתאום?! זה מה שאני קורא מצב פקופלי!"

פופ

ש', כסא נמוך ללא משענת, עשוי עור, ממולא בעשב, עיתונים וכו'. (אברהם באואר, בני-ברק).

זיון אופטי

ביטוי שמשמעותו: נעיצת מבט בבן-המין השני, תוך דימוי של מגע מיני. (אברהם באואר, בני-ברק).

"זה, ההובי שלו זה זיונים אופטיים. תופש כסא בדיונוגוף ומפסוט עד הגג."

תְּרַפּוּשׁ

כינוי גנאי, המזלזל באדם, בקטנותו, באפסותו, בחוסר ערכו.

"נחיה מצב, שכל חרפוש בממשלה דורש הע-לאה בדרגה. ישב חמש שנים — אז מגיע לו!"

אוּכְלָת

כינוי לבחורה המקיימת יחסים מיניים בנקל. "החדשה הזאת אוכלת, משהו לא-נורמלי. רק הגיעה וכבר חצי החברה עשו עליה טור." (ג. אילן, גבעתיים).

המְצַעַד

כינוי למצעד הפזמונים ברדיו. "אני משתגע: שיר חרא וכבר הגיע למקום שני במצעד." (ג. אילן, גבעתיים). א, "תסלח לי, בארבע אני לא יכול. אני אף פעם לא מפסיד את המצעד."

לא הוּזוּ בִּיצָה

ביטוי שמשמעותו: לא התאמן, לא השתדל, לא נקף אצבע. "אנחנו עבדנו כמו תמורים והשמוק הזה עמד בצד ולא הוּזוּ ביצה." (ג. אילן, גבעתיים).

הרים אותו על טיל

"זימבר" אותו, שילם לו את המגיע לו, נקם בו. "עשה ברדק, עשה ברדק, אבל בסוף הרימו אותו על טיל." א, "אם תאחרו למיסדר — אני ארים אותכם על טיל, עד שלא תדעו איפה הי צפון." (ג. אילן, גבעתיים).

יללה תְּרַאוּת!

חיה טלפונית. (קיצור של יללה, להתראות!). "יש פה המון חברה שרוצים את הקו. יללה-תראות! התחלקי מהקו."

מאותה תקופה ועד היום (חבל רק שאין מוצאים לקול מחונן שכזה שימוש יעיל יותר).

אבל מי שאינו חודר בגעגועים עד כדי שעניו יפיקו מעיינות דמע, יתקשה להתעלם מכמה עובדות יסוד. למשל, שיוסי בנאי קורא את הטקסט שלו מן הכתוב באינטונציה הססנית, כאילו לא ראה אותו לפני כן. או למשל, שהתז-מורת הזמרים אינם מסכימים תמיד בייניהם לגבי הקצבים שבחרו. או למשל, שחלק גדול מן המופע נראה עדיין בשלבי חזרה.

אלא שבעוד כמה הצגות, ועם מאלת-רים מקצועיים כמו אורי זוהר או בומבה צור, אין ספק שהתכנית תהיה בסופו של דבר מבוקשת, כדוגמת קודמותיה. גם אם הקהל לא יצטרף לשיירה שעל הביי-מה, כפי שקרה בעבר.

ספרים

פרס ואלאס

לספרות פאשיסטית

"מושב על הסאטורן", מאת אלן דרורי, בהוצאת "אבנו", 1972, 734 עמודים — 8.15 ל"י.

סיקורת

על שאיפתה של הרשות לחקר והחלל של ארצות-הברית, הורשתה. לפי מיטב התברמניות של ימי המערב-הפרוע, כי האמריקאים יהיו חלוצים בכל מקום, ולי-עזאול המחיר. השאיפה מתגשט בדעור תיהם של מרחרי המלחמה האפיקורסים המתעקשים לדבר על בעיות סוציאליות ובעיות כלכליות, החשובות יותר מעש-רות בליוני הדולר הדרושים לאותו מסע. מובן שאין לפקפק לצד מי נתונה אהדתו של דרורי.

יש כאן הרבה אינטריגות בעד ונגד המסע. המון בעיות אישיות של טייסים הרוצים לצאת לדרך ואין מניחים להם, וחלוקה מסופשת של דמויות: אלה שהם "נערים אמריקאים אמיתיים" ואז כל מה שהם מרגישים בתוך הקרביים הופך מיד לאמת אבסולוטית, ואלה שהם "אוייבי האומה" ומשפיעים גם על הגורם הכושי חסר-האופי להירתם לעגלת התבוסתנים.

אם מישוהו יכול להתעלם מכל המרי-חות הללו, המסתרות מאחורי כל מה שקורה בספר, ולהתיחס אליו כאל סתם סיפור-מעשה, אשריו טוב לו. האחרים, יעניקו לספר פרס מקארתי או פרס ואלאס לספרות פאשיסטית.

תקליטים

הסכיזופרניה

הפאראנוידית

"מאסוול היליביליס" — לחקת ה"קינקס", אר.סי.אי. 8243.

הקינקס הם כבר להקה מפורסמת די הצורך כדי שלא תודקק עוד לשימוש במכות הלם חדשות מדי תקליט בתקליט על-מנת לרכוש לה קלייאנטים. ואכן, תק-ליט אחרון זה נשמע כערב בילוי בניהחתא של חברות האחים דייויס, עם פזמונים ש-מגניבותיהם אמנם אינן מקוריות במיוחד, אבל יש בהם משהו מן הקסם של הפש-טות והמידיות.

להקה. שכבר זמן די ניכר רכשה לעצ-מה שם של עוקצנית ומפולפלת. נוטלת

לחקת ה"קינקס"

ליגלוג על החיים במאה ה-20

מנגינות אלה (ביניהן יש אפילו, שומו ממיים, משהו הרומה לטאנגו) ומשתמשת בהן, בצד הראשון של התקליט, כדי להביע מחאה מלגלת על החיים הסכיזופרניים של המאה העשרים, על חופשות בשפת הים כשצריך לנשום דרך הפה, כדי לא להריח את הסירחון של הביוב, ועל החיים המסור בכים, שבהם צריך לעמוד קשה כדי להיות ואז בא הרופא ואומר לך לנוח, וכשאתה נת, אין לך ממה לחיות. הצד השני, הוא קצת פחות הומוריסטי, אם כי הנימה הקלי-לה אינה הולכת לאיבוד, אפילו כשהם מזמ-רים: "כל החיים הם עמל והעמל, שיע-מוט / אם החיים הם כדי לחיות, בשביל מה כדאי לחיות?"

בסך-הכל, זה לא מאורע מוסיקלי גדול, וזה אפילו אינו מתאים למסיבת ריקודים, אולם להאזנה בניהחתא, עם עיון בתמלי-לים המצורפים (על גבי המעטפה המיו-באת), זה בהחלט מומלץ.